

....., dnia ..... r.

SĄD ..... W .....

WYDZIAŁ KARNY

UL. ....

.. - ..

OSKARŻONY:

REPREZENTOWANY PRZEZ:

SYGNATURA AKT: .....

WNIOSEK O UZASADNIENIE WYROKU SĄDU II INSTANCJI

Jako ustanowiony w sprawie obrońca ....., w związku z wydanym dnia ..... r. wyrokiem Sądu ..... w ....., **wnoszę o** sporządzenie i doręczenie na adres siedziby mojej kancelarii uzasadnienia do ww. rozstrzygnięcia, w odniesieniu do całości orzeczenia/do orzeczenia o karze/do orzeczenia o środkach karnych/ do orzeczenia o kosztach postępowania.

Jednocześnie, wnoszę o zastosowanie tzw. rozproszonej kontroli konstytucyjności art. 99a k.p.k. i w konsekwencji sporządzenie uzasadnienia z pominięciem ww. przepisu. Wniosek ten jest uzasadniony stanowiskiem przedstawicieli judykatury, które odnosi się do możliwości realizacji prawa strony do rzetelnego procesu, w przypadku sporządzenia uzasadnienia w formie tzw. formularza.

Na zbadanie przez sąd powszechny możliwości zastosowania art. 99a k.p.k. zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt I KA 1/20, gdzie wskazano, że *"Uznanie, iż w razie konfliktu normy prawa krajowego z normą prawa wspólnotowego pierwszeństwo stosowania przysługuje tej ostatniej, prowadzi do wniosku, że w analizowanym wypadku zależność wymagana przez art. 193 Konstytucji nie wystąpi. O rozwiązaniu takiej kolizji sąd stosujący prawo rozstrzyga samodzielnie"* i dalej - *"sądy krajowe mają też prawo i obowiązek odmówienia zastosowania normy krajowej, jeżeli koliduje ona z normami prawa wspólnotowego. Sąd krajowy nie orzeka w takim wypadku o uchyleniu normy prawa krajowego, lecz tylko odmawia jej zastosowania w takim zakresie, w jakim jest on obowiązany do dania pierwszeństwa normie prawa wspólnotowego."* W końcowym fragmencie postanowienia Sąd Najwyższy wskazał, że: *"(..) należy uznać brak konieczności zwracania się do TK z pytaniami prawnymi dotyczącym zgodności prawa krajowego z prawem wspólnotowym - nawet w sytuacji gdy sąd zamierza odmówić zastosowania ustawy krajowej. Problem rozwiązywania kolizji z ustawami krajowymi pozostaje więc w zasadzie poza zainteresowaniem TK. O tym, czy ustawa koliduje z prawem wspólnotowym, rozstrzygać będą bowiem Sąd Najwyższy, sądy administracyjne i sądy powszechne, a o*

tym, co znaczą normy prawa wspólnotowego, rozstrzygać będzie ETS, wydając orzeczenia wstępne (...)" oraz *"w szczególnej sytuacji kolizji ustawy z prawem wspólnotowym uprawnienie sądu do zadania pytania prawnego zostaje w pewnym sensie ograniczone ze względu na regułę kolizyjną zawartą w art. 91 ust. 2 Konstytucji oraz zasady stosowania prawa wspólnotowego, przede wszystkim zasadę bezpośredniego stosowania prawa wspólnotowego w wypadku kolizji z ustawą [Wyrok SN z 11.08.2020 r., I KA 1/20, LEX nr 3061026]. Sąd Najwyższy odstąpił więc od zastosowania art. 99a k.p.k. i sporządził uzasadnienie w dotychczasowej formie, tj. takiej jak przed wejściem w życie tego przepisu.*

Analizy prawnej w powyższym zakresie dokonał również Sąd Apelacyjny w Gdańsku, który w wyroku z dnia 17 czerwca 2020 r. wskazał, iż *„Analiza wzorów formularzy urzędowych uzasadnień wyroków prowadzi do wniosku, że uzasadnienie sporządzone przy ich wykorzystaniu nie będzie spełniało kryteriów, wymaganych przez art. 424 § 1-3 k.p.k. w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1-3 Konwencji (powyższy pogląd został wyrażony i sformułowany w uzasadnieniu wyroku III K 566/19 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy przez sędziego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy Jakuba Kościerzyńskiego)”. [Wyrok SA w Gdańsku z 17.06.2020 r., II AKa 64/20, LEX nr 3055805].*

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, do którego wyroku odniósł się Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wskazał, że *„nie sporządził uzasadnienia wyroku na formularzu, o którym mowa w art. 99a § 1 k.p.k., gdyż zastosowanie rzeczono formularza narusza prawo strony do rzetelnego procesu. Prawo do rzetelnego procesu ma wymiar konstytucyjny (art. 45 ust. 1 Konstytucji) oraz konwencyjny (art. 6 ust. 1-3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, dalej jako Konwencja). Tym samym wykładnia art. 424 § 1-3 k.p.k. winna uwzględniać standardy określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz w art. 6 ust. 1-3 Konwencji. Obowiązek sporządzenia uzasadnienia orzeczenia jest nie tylko wymogiem formalnym, ale ma istotne znaczenie merytoryczne. Uzasadnienie, przedstawiając tok rozumowania poprzedzający wydanie orzeczenia, umożliwić ma stronom, a zwłaszcza oskarżonemu, jego kontrolę. Pełni nie tylko funkcje procesowe, lecz także buduje autorytet wymiaru sprawiedliwości i kształtuje zewnętrzne przekonanie o sprawiedliwości orzeczenia” [wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 29 stycznia 2020 r., sygnatura akt III K 566/19 (LEX nr 3033461)]. Analogiczne stanowisko zaprezentował również Sąd Rejonowy w Toruniu w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 1584/19 (LEX nr 27728720).*

Sąd Rejonowy we Włocławku, podobnie jak Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, również odstąpił od stosowania art. 99a k.p.k., nawiązując do ugruntowanej linii orzeczniczej, w tym wypadku dotyczącej m. in. oceny dowodów. W wyroku z dnia 12 marca 2020 r. uznał, że *„Nie można posługiwać się streszczeniem dowodów zamiast dokonania ustaleń faktycznych i wskazania, na jakich dowodach zostały oparte (wyr. SN z 3 lipca 1975 r., II KR 86/75, OSNPG 1975, Nr 10, poz. 103; wyr. SA w Katowicach z 27 lutego 2005 r., II AKa 433/05, Biul. SA w K. 2005, Nr 2, poz. 4). Konieczne jest ustalenie zależności każdego z dowodów w całości lub konkretnym fragmencie od poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia (Z komentarza do Ustawy Kodeks Postępowania Karnego red.*

Prof. P. Hofmański 2011 r. wyd. 4)” [wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 12 marca 2020 r., sygn. akt II K 1830/19 (LEX nr 3008096)].

Warto podkreślić, iż Sąd Najwyższy w przytoczonym wcześniej wyroku z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt I KA 1/20 wskazał, iż „Aby nie doszło do naruszenia prawa do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC, tak jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzeczenia ETPC, zwłaszcza, że w systemie prawa polskiego istnieje jeszcze nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), **konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego.** Nie inaczej jakość uzasadnienia orzeczenia sądowego postrzega Trybunał Konstytucyjny na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Przyjmuje bowiem, że uzasadnianie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podkreśla, że uzasadnienie orzeczenia jest podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (wyrok TK z dnia 16 stycznia 2006 r., SK 30/05, OTK-A 2006, Nr 1, poz. 2, teza 4.3. uzasadnienia)” [Wyrok SN z 11.08.2020 r., I KA 1/20, LEX nr 3061026]. Stąd, przesłanki do pominięcia stosowania art. 99a k.p.k. mogą istnieć zarówno w odniesieniu do uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, jak i sądu odwoławczego.

Mając zatem na uwadze powyższe względy, wniosek w zakresie sporządzenia uzasadnienia z pominięciem formularza, o którym mowa w art. 99a k.p.k., uznać należy za konieczny.